

יום	יום להודש	ליקוטי מוהר"ן ה"ב	ליקוטי הלכות ה"א	משנה ברורה ה"ג	נוכחי אור	שולחן ערוך דעת משפט
שבת	ז'	ל'	קכב	הורה	תפוח	ש"ח: ד-י
א	ח'	לא.	קכג	קכא:	תפת תצ	ש"ח: א-ב
ב	ט'	לא:	קכד	קכב.	תצנ תצב	ש"ח: ג-ד
ג	י'	לב.	קכה	קכג:	תצנ תצד	ש"ח: ה-ו
ד	יא'	לג:	קכו	קכג.	תצנ תצו	ש"ח: ז-ח/ט
ה	יב'	לג.	קכז	קכג:	תצנ תצח	ש"ח: ט-י
ו	יג'	לג:	קכה	הורה	תצנ תק	ש"ח: יא-יב

בקרני אורה

יו"ל ע"י קהילת חסידי ברסלב
בנשיאות הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

470 | חג השבועות | ו' סיון תשפ"ו

דבר המערכת

הנה זה בא, היום הנכסף והמקווה, אליו ציפינו וקיווינו וחכינו ארבעים ותשעה ימים, זה היום בו נתחדש בעזרת ה' לקבל שפע של כחות חדשים לקיום התורה הקדושה, וכמו שגילה לנו רבי נתן (בליקוטי הלכות, פקדון ה, ו): "בשבועות אז עיקר זמן קבלת התורה מחדש בכל שנה ושנה, כי התורה כבר קיבלנו, אבל כל אדם בכל דור ודור צריך לקבל על עצמו בחינת קבלת התורה בכל פעם מחדש, דהיינו שיתגבר לקיים את התורה שזה העיקר".

כנגד התגלות התורה מחדש מתעורר כוחו של עמלק האכזרי, שבא להילחם שלא נזכה למתנה נשגבה זו. הוא מתאמץ להרפות ידינו מן התורה, על ידי החדרת מחשבות ייאוש וזקנה כאילו אין יום טוב זה מסוגל לשנות נמוכים שכאלו, וכמובא (שם, תמוזי"ד, ז). שקודם מתן תורה בא עמלק להילחם עם ישראל, "כי הוא השונא הגדול שאורב על ישראל תמיד בכלל ובפרט, וכמו כן תמיד בכל דור ודור בכל עת וזמן בכל פעם שישאל צריכים לעלות מדרגא לדרגא, אז הוא אורב לישראל ומתכוון בתוקף רשתתו ושנאתו החזקה לישראל, ובא אז דייקא להילחם עם ישראל, בבחינת ויבא עמלק וילחם עם ישראל ברפידים ברפיון ידים, שרפו ידיהם מן התורה".

כך בפרטיות, וכך גם בכלליות; עם ה' בציון מתבוסס בדם ובדמע תחת רמיסת רגליהם של צוררי ישראל העמלקיים המבקשים לעקור את התורה חלילה. ועלינו לעורר רחמים ביום מסוגל ונפלא זה, בו נגלה עלינו בוראנו באהבה רבה "זקן מלא רחמים", ולהתחנן לפניו על עמו וצאן מרעיתו, שנזכה כולנו להינצל מעמלק, ושנוכל לקיים את התורה בהתחדשות נפלאה ויומתקו כל הדינים והגבורות הקשות בכלל ובפרט, וכל הרשעה כולה כעשן תכלה. "כי בשבועות נתגלה השם יתברך כזקן מלא רחמים, ועל כן אז יש לנו כח לשבר הכמת הטבע ולהפכה לרצון על ידי התגברות התגלות הרצון שמתגלה אז" (שם, קדיש א, י). בכח החסדים העצומים הנשפעים אז, כי "שבועות הוא חסד עליון ורחמים גדולים שמושיע מכל הצרות ומכל היסורים ומטרה מכל הטומאות ומכל החטאים" (ליקוטי מוהר"ן, ו).

א הייליגן פריילאכן יום טוב!

העורכים

עת רצון

הרצונות, כדי להעמיד כלים נכונים לקבלת התורה.

נתחיל במנהג ישראל להיות ערים כל הלילה - רבי נתן (בליקוטי הלכות, הכשר כלים ד, ל) מגלה שכל הנהגה זו באה לעורר את הרצונות מול המניעות. חושך של לילה מרמז על מניעות [וכפי שרבינו הקדוש כותב (בליקוטי מוהר"ן סוס"ו ס"ו), מלשון 'ולא חשכת את בנך'] ודווקא בלילה בעת המניעות צריכים להתגבר בחשק ורצון חזק דקדושה לשבר המניעות, ואפילו כאשר המניעות מתגברות מאד מאד "חלילה שישתקע בשינה וצריכים להתעורר משנתו, שיתגבר ברצון והשתוקקות חזק כל כך ולחזק ידו בה' לבלי לייאש עצמו מהתקוה". ועל כל עם סיומם של ימי הספירה בהם הגברנו הרצון על המניעות "נעורים בליל שבועות כל הלילה ומנודים שינה מעיניהם ועוסקים בתורה, כי כבר ביטלנו בחינת חשכת לילה, שמשם השינה שבאה על ידי התגברות המניעות ביותר, כי כבר זכינו לבטל המניעות על ידי תוקף הרצון שזכינו להגביר הרצון על המניעות".

בלימוד בלילה זה נהגו לומר את ה'תיקון' - גם זה בא לעורר את כח הרצון, וכפי שמבאר שם (אות כו) שלפעמים נחלש אצל האדם הרצון מרוב הריחוק שהוא עדיין שריו בו, "ועל כן אומרים בליל שבועות ההתחלה והסוף מכל ספר מעיקרי התורה שהם תנ"ך וששה סדרי משניות שבהם כלול כל התורה כולה כידוע, כדי להזכיר לפני ה' יתברך את כל החסד והטובה שכבר עשה עמנו, שכבר זכינו שיצא מרחם אל הפועל תורה קדושה ומתוקה כזאת, ועל ידי זה אנו מקיים ומצפים גם עתה ברצון חזק וכיסופים עצומים".

זה גם ענין המקוה של שבועות - שכידוע מעורר רחמים עצומים משער החמישים, ועל ידו אנו נטהרים לקבל את התורה. רבי נתן מבאר שם (באות כ) ש"מקוה מלשון תוחלת ותקוה, שצריכים לקוות קווי אחר קווי, שזה זוכים על ידי טבילת מקוה, שנמשך אז על האדם הארה וקדושה מרוחו של משיח, שעל ידי זה זוכה אחר כך להתפלל ולעסוק בתורה ברצון חזק וחשק חדש ועל ידי זה משברים כל המניעות".

רבי נתן (שם, בהל"ק קריאת שמע ה-ז) מוסיף ומבאר על טעם קריאת מגילת רות בשבועות, לפי שמדברת משלשלת היוחסין של דוד המלך "שחיבר את ספר תהלים ואשר על שם זה נקראת בשם רות, על שם שיצא ממנה דוד שחיבר ספר תהלים שריווה לקב"ה בשירות ותשבחות, כמו שאמרו חז"ל, כי עיקר קדושת שבועות וקבלת התורה מחדש בכל שנה ושנה, הוא על ידי ספר תהלים, שעל ידי זה נזכה לשוב להשם יתברך ולקיים את כל דברי התורה". וכבר ידוע מה שביאר במקום נוסף (בהל"ק ערב ג-ה) ש"תהלים הוא כולו רצון ודבקות נפלא, כי כל ספר תהלים כולם הם דיבורים קדושים של השתוקקות וכיסופין ורצון מופלג לה' יתברך, שזהו עיקר התפילה והתחינות

המשך בעמוד ד'

ידיו רפות, מדוע חבריו מתכוננים לחג השבועות ברוממות נפלאה שכזו, הוא רואה אותם בווערים ומתחדשים בעמל התורה והעבודה בימים נעלים אלו, למה רק עליו נגזר ליפול ולרדת מבלי להרפות? מה תכליתם של כל היצרים והירחוקים שכופתים ומשליכים אותו הרחק הרחק ממקום הקודש?!

עומדים אנו בסיומם של ימי הספירה הקדושים. כל עבודת הספירה היא להתעצם ברצונות כיסופים והשתוקקות, וכלשונו הקדוש של רבי נתן (ליקוטי הלכות, דם א, ו): "כי עיקר הספירה הוא השתוקקות וכיסופין דקדושה, שכל אחד נספך ומשתוקק ומתגעגע לזכות לקבלת התורה בשבועות".

ההשתוקקות והכיסופים הם התנאי לקבלת התורה. כפי הרצונות שקדמו, כך מקבלים את הכח לקבל את התורה מחדש. וכמו שמבאר שם (אות ב): "כל אחד מן ישראל אפילו הפחות שבפחותים צריך לקבל את התורה בכל דור ודור, וכל אחד שמקבל על עצמו מעתה לחדש כנשר ימיו שעברו בחושך ורוצה מעתה ליכנס בתורה ועבודה באמת, זהו בחינת 'קבלת התורה' אצלו. ואי אפשר לזכות לזה כי אם על ידי ההשתוקקות והכסופין דקדושה, שצריך להרגיל עצמו מאד שיכסוף וישתוקק ויתגעגע מאד תמיד, מתי יזכה להתקרר לה' יתברך באמת. ואז זוכים אחר כך באמת שיתמלא רצונו שיזכה לקבל את התורה, דהיינו לקיים את כל דברי התורה באמת".

וממש לשם כך מזמין השם יתברך לאדם את הקשיים והמלחמות שמונעים בעדו מלגשת אל הקדוש; כל התעוררות של רצונות רעים בלב חלילה, או כל טירדה ובלבול שעומדים כאילו לנגוב את הלב מלחשוב על קדושת קבלת התורה מחדש - נועדו אך ורק כדי להגביר את החשק והרצון, שהם עצמם הכלי העיקרי לקבלת התורה. לא רק שזה לא בא לרחק ולומר שאין חפץ בקבלת התורה שלו, אלא להיפך, התגברות הרע ה"י נועדה אך ורק כדי להבעיר חשק חדש לקבלת התורה.

וכך מביא רבי נתן (בספר ימי מוהר"ן, ח"ב לא) את יסוד דברי רבינו הקדוש בליקוטי מוהר"ן (ח"א ס"ו) ש"כל המניעות שבעולם מַדְבְּרִים שִבְעוֹדוֹשָׁה, כֹּלָם הֵם בְּשִׁבְלֵי חֲשֵׁק. כִּדֵּי שִׁתְּגַבֵּר חֲשֵׁק בִּיּוֹתֵר, וְכֵל מֵה שֶׁהִנְחֵשֶׁק גָּדוֹל בִּיּוֹתֵר אֵז מְנִיעָה גְדוֹלָה בִּיּוֹתֵר, כִּדֵּי שִׁתְּגַבֵּר חֲשֵׁק בִּיּוֹתֵר, כִּי מְנִיעָה הִיא רַק בְּשִׁבְלֵי חֲשֵׁק, כִּי עַל יְדֵי מְנִיעָה מִתְּגַבֵּר חֲשֵׁק בִּיּוֹתֵר. וְעַל כֵּן כֹּל מֵה שֶׁהִנְחֵשֶׁק גְּדוֹל יוֹתֵר נוֹתֵן לוֹ מְנִיעוֹת יוֹתֵר וְיוֹתֵר, כִּדֵּי שִׁתְּגַבֵּר חֲשֵׁק יוֹתֵר וְיוֹתֵר".

גם בעיצומו של יום חג השבועות אנו עוסקים הרבה בהבערת

פניני אור

אמרות מהורות מרבי"ק ותלמידיו

בשבועות האחרון לחיי מוהר"ן, בַּעַת פְּתִיחַת הָאָרוֹן נִפְּל עַם ראשׁוֹ לְאָרוֹן הַקֹּדֶשׁ וְחָטַף אֶת הַסֶּפֶר תּוֹרָה, וְצִעַק בְּזִשְׁאָרְגָאן "יִשְׂרָאֵל עִם קְדוֹשׁ מִיר הָאֲבָן זִיךְ אֲצִינְד אַ נִייעַ תּוֹרָה, מִמָּשׁ נִיין! וְרָדַד בְּעֵצְמוֹ עִם הַסֶּפֶר תּוֹרָה קִדְּשׁ עֲלֵהָ עַל הַבִּימָה עִם הַסֵּת. וְגַם הָעוֹלָם כֻּלָּם קִדְּדוּ. (טובות זכרונות, ה)

לתגובות והערות
3323796@gmail.com
ניתן לקבל את הגיליון באימייל מידי שבוע

הדל"נ 6:58 • ניץ ההמה 5:34 • מוזק"ש 8:14
צאת השבת 8:16 • צאה"ש לר"ת 8:52

מתחדשים בהתמדת התורה!

כבר דיברנו על כך בעבר, אך הזמן גרמא לחזור ולעורר שוב ושוב:

בליל שבועות, אנו ערים כל הלילה, ואומרים "תיקון ליל שבועות". מדלגים מפרשה לפרשה, מספר לספר, וממסכת למסכת, כשמכל פרשה אנו אומרים רק את הפסוקים הראשונים והאחרונים, ומכל מסכת את המשנה הראשונה והאחרונה.

מה פשר הדבר הזה? מה התועלת באמירת תחילת וסוף כל פרשה ומסכת?

מלבד כל הסודות הנפלאים שיש בזה - המבוארים בכמה וכמה מקומות ב'ליקוטי הלכות' - מצאנו דבר נפלא שכותב בספר "דרך פיקודיך":

"מקבל הדבר ביד חכמי ישראל ביש לאדם איזה מניעה בלמוד איזה ספר לגמרי, על פן מצד ההקרח הוא רק מתחיל ומסיים, ויחשב לפני הבורא כאלו למד הכל! על פן המנהג הנזהוג בכל תפוצות ישראל בליל מתן תורתנו להתחיל ולסיים מקל ספרי התנ"ך ומשיטא סדרי משנה, בכדי שיחשב לפני הקדוש ברוך הוא כאלו למד כל התורה כלה בכתב ובעל פה" (דרר פיקודיך, הקדמה ג את ד).

חידוש גדול יותר כותב השל"ה הקדוש:

גם אם לא אומרים תחילת וסוף כל ספר, אלא אומרים רק את ה"שם" של הספר מתוך כיסופים וגעגועים, נחשב הדבר כאילו למד את כולו.

וזו לשונו הקדוש:

"ראיתי וקבלתי: אף מי שהוא עם הארץ גמור, ומצטער מאד על מעוט הבנתו, ואינו מביין שום דבר, וקורא בכל לבו שמות של תורה שבכתב ותורה שבעל פה, כגון המזכיר שמות המשה המשי תורה, חמש בראשית, שמות, תורת כהנים, חמש הפקודים, חמש משנה תורה, ואחר כך מזכיר שמות כל פרשה ופרשה מהחמש: בראשית, נח, לך לך וכו', ואחר כך שמות נביאים ראשונים ואחרונים וכתובים, כגון יהושע, שופטים, שמואל, מלכים, ישעיה, ירמיה, יחזקאל וכו', וכן כלם, ואחר כך שמות שיטא סדרי משנה: זרעים, מועד, נשים, נזיקין, קדשים, טהרות, ושמות כל המסכתות ופרקייהן כאשר הם נדפסים בסוף הסמ"ג, ואחר כך שמות מדרישי רבותינו ז"ל, כגון רבות, תנחומא, ספרא, ספרי, מכילתא, תורת כהנים, מדרש תהלים, מדרש משלי, [מדרש שמואל], אבכיר, ילקוט, ועוד הרבה כיוצא בהם, וכן מדרשים המדברים מסודות אלה: זהר ותקוני זהר, ובהיר, ופרקי המרכבה, ופליאה, וקנה, וכיוצא בהן. והוא קורא אלו השמות ונפשו חשקה בהן, ובוכה על שאינו מבינם, אז הוא מרצה להשם יתברך, וזכה לזה לעתיד לבוא, ובתנאי שישיר בכל כחו לעזר לאותו המבינים בהם" (השל"ה הקדוש, תולדות אדם, בית אחרון, אות קמ"ז בהגה"ה).

פלאי פלאות!

ואם אתם חושבים שעצה וסגולה זו מיועדת רק לעמי-הארצות, המשיכו וקראו את דבריו, המופנים אל כל אחד:

"על פן יעשה כל אחד לוח, שירשם כל השמות ויקרא אותם, והיו שגורים בפיו, כי אף מי שאינו עם הארץ, מכל מקום ראיתי

בני עליה והנם מועטים, הזוכים ללמד כלם, וקריאת השמות תועיל להיות נחשב כאלו עין ולמד כלם, ובתנאי כשעושה כל המוטל עליו ובכל יקלתו, וישמע חכם ויוסף לקח" (שם).

ולסיום, אשאל שאלה:

אם אחד מחמיר יותר מהדרך פיקודיך והשל"ה הקדוש, ולא מסתפק באמירת שמות המסכתות או תחילתם וסופם, אלא פותח את הש"ס גופא ועובר אפילו בגירסא מראש הש"ס לסופו - האם זה גרוע יותר או טוב יותר?

אז מדוע שנתבטל ונשתעמם...

הספרים הקדושים בפנינו, ורק הדמיונות חוצצות בינינו לבינם... וכל הרוצה יבוא ויטול!

אנחנו עומדים מול ארון הספרים הקדושים, מול התנ"ך, המשניות, המדרשים, תלמוד בבלי וירושלמי, זוהר וכתבי האריז"ל וכו' וכו' - ומרגישים כאילו יש איזה מחסום שלא נותן לנו לגשת אליהם, וללמוד אותם מתחילתם לסופם.

וכך עובר עוד יום ועוד שנה, והרבה מאתנו לא סיימו אפילו פעם אחת את התורה הקדושה!

לא רק שלא סיימו, אלא שאפילו לא חושבים לסיים. ויותר גרוע: הם חושבים שלסיים את התורה כולה, ולהתחיל אותה שוב, זה חלום באספמיה... ואז, כשחושבים כך, יש הרבה זמן לשטויות...

חזק חזק ונתחזק ביום מתן תורתנו להתחדש בעסק התורה, בפשיטות ובזריזות, יומם ולילה, לטוב לנו בזה ובבא.

שביבי אור

פניני התחזקות והתעוררות שנערכו ונעבדו מתוך אוצרות שיהותיו של הגר"מ שכמער שליט"א

זמן מתן תורתנו!

עיצומו של קדושת חג השבועות בעולם שנה ונפש

על האדם להאמין בעצם קדושת היום של חג השבועות, ואמונה זו היא ריחן עצום עד מאוד, כי עצם הדבר שהאדם נמצא ביום הקדוש של חג השבועות הרי היא מעלה נפלאה, כפולה ומשולשת.

כי כידוע שהבריאה מורכבת מ'עולם', 'שנה', 'נפש'. 'עולם' הוא קדושת המקום. ה'שנה' הוא קדושת הזמן, ו'נפש' היא הנפש מישראל הנמצאת בזמן ובמקום הראויים.

והנה תכלית הבריאה שהיא: 'וימלא כבודו את כל הארץ', צריכה להיות הן במקום והן בזמן והן בנפש.

השפעת הקדושה ב'נפש' באה על ידי נפש הצדיק, וכמו שאיתא שהקדושה העצומה שזכו ישראל במו"ט ימי הספירה, נשפעה להם על ידי נפש משה רבינו, שהוא היה הנקודה והשורש של נפשות כל בני ישראל, שכל ישראל מקבלים ממנו. וזהו מעלת הצדיק וההתקשרות אליו הנצרכת לשלמות העבודה.

והנקודה של 'מקום' הוא הבית המקדש, שמשם נשפעת הקדושה על כל המקומות, ובגלות, בתי כנסיות ובתי מדרשות הם ה'מקום'. ולכן יש להזהיר שלא לנהוג מנהג חול בבתי כנסיות ובתי מדרשות, לפי שהוא מקדש מעט, ושורש העולם, שורש של חלק ה'המקום' שבבריאה.

והנקודה של 'זמן' הם השבתות וימים טובים. וכאשר נמצאים בחג השבועות בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, הרי שמתאחדים שלושת החלקים של עולם שנה ונפש, ואז נמצאים בקודש הקדשים של שלושת החלקים הללו.

ואם האדם זוכה ומכוון לזאת ומאמין בזה, אזי על ידי עצם האמונה מתעלים באופן מיוחד ונעלה ביום קדוש זה.

התורה הקדושה כלי חמרתו - נמסרה לנו בעין יפה שגם אנו נבין ונשכיל בה

כהיום הזה אין לנו לא מקדש, לא מזבח ולא נביא, אבל יש לנו את התורה הקדושה, וגדולה תורה שנתנה לנו מסיני, ואיתא בזוהר חדש שהפסוק "וזאת לפנינו בישראל על הגאולה ועל התמורה" (רות ט -) עולה על קבלת התורה שבעל-פה, שגם היא נמסרה לנו מסיני, הן תלמוד בבלי והן תלמוד ירושלמי: 'על הגאולה' זה תלמוד ירושלמי, ו'על התמורה' זה תלמוד בבלי, ונקרא 'תמורה', לפי שכבר קודם בריאת העולם פלפלו נשמות התנאים והאמוראים בדברי

הגמרא, אלא שאז היה זה בלשון הקודש, ובבבל דברו בלשון תרגום, ומשום כן נקרא תלמוד בבלי בשם 'תמורה', כי היא נשתנתה מלשון הקודש ללשון תרגום.

וכן כל מה שאנו לומדים השייכים לתורה שבכתב ושבע"פ, קיבל אותם משה מסיני.

יש לנו זכות עצומה, שנטל השי"ת את כלי חמדתו, התורה הקדושה, שנבראת אלפיים דורות קודם הבריאה, ונתנה לנו, ואיתא בתיקוני זוהר עה"פ "מפני שיבה תקום" (ויקרא יט, לב), מרמז לספר תורה, שהוא דבר קדום עד מאוד, שנברא אלפיים דורות קודם הבריאה.

והנה התורה היא חכמה נפלאה שאין כמותה בכל הבריאה, ולמען טובתנו, שנוכל להבין בה, ירדה בהשתלשלות עולם אחר עולם, ובכל עולם נצטמצמה חכמת התורה יותר ויותר, עד שירדה אלינו, ממור לדעת אנושי. עם כל זה יש לנו להתרומם, לעמוד ולהתייגע כדי להשיג דעת התורה גם לאחר השתלשלות בהשתלשלות מרובה כזאת. אבל למעשה על ידי התורה הק' שאנו לומדים בשכל שלנו, אנו מקושרים לשורש התורה כפי שהיא בגבהי מרומים, ש"אורייתא מחכמה עילאה נפקת".

לימוד התורה מחזיק את כל הבריאה

הכתוב אומר (ירמיה לג, כה) "כה אמר ה' אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמת", שכל קיום העולם הוא רק ע"י התורה הקדושה שלומדים יומם ולילה.

ומזה יש לאדם להתבונן, שבכל עת שיושב עוסק בתורה, אם חומש או משנה או גמרא והלכה, בזה הוא מחזיק ומקיים את העולם, כי בלא זה הרי 'חוקות שמים וארץ לא שמת', כי אין להשי"ת צורך בעולם ללא התורה כי הרי התורה הק' מקשרת את העולם הזה עם כל העולמות שיוכלו כולם לעמוד ולהתקיים. וגם האדם בעצמו מתעלה עד מאוד על ידי שהוא עוסק בתורה הקדושה, כי כן איתא בזה"ק, "מאן דאחיד באורייתא כמאן דאחיד בקוב"ה", שפירושו בפשטות:

מי שלומד גמרא ותוס', שולחן ערוך וכו', הרי הוא אחד אחד ואחוז בהשי"ת בעצמו כביכול, ורק על ידי התורה אפשר להתקשר להשי"ת, ואע"פ שאנו גופים מגושמים, ואין לנו מוחות של השגות גבוהות, אבל יש לנו הכח לבא ולהאחז בהשי"ת על ידי עצם לימוד תורתו הקדושה.

רבינו הק' התבטא פעם במעלת הרה"ק ר' פנחס מקארץ ז"ע, ואמר שבתקופה מסוימת הוא היה חד בדרא. ומספרים שהיה זמן שלא למדו תורה בעולם, ורק הרה"ק הנ"ל למד אז תורה בדקות, ועל ידי כך זה להשראת השכינה עצומה, כי באותו זמן היה קיום העולם על ידו.

מתי אסרו חג בשנה זו

נהגו כמותם להקריבן אחר יום טוב ונעשה להם יום זה שהוא מוצאי יום טוב כמו יום טוב עצמו להיאסר בו בהספד ותענית, אם כן אף עתה משחרב בית המקדש לא הותרה ההספד והתענית בו ביום' ע"כ.

ואם כן לפי דברי השולחן ערוך הרב נמצא שבשנה שחל עצרת בערב שבת היה יום טבוח ביום ראשון, שהרי בשבת לא היה אפשר להקריבם, ואם כן צריך להיות אסרו חג ביום ראשון.

אמנם באמת אי אפשר לחדש דברים כאלו, דסתמת הפוסקים היא דרך במוצאי החג אסור ולא יותר. וגם ידוע שאלו שנוהגים שלא לומר תחנון רק עד אחר אסרו חג נוהגים לומר בשנה זו כבר ביום ראשון. וכן נראה, דמאחר שחז"ל מיאנו לאסור הספד ותענית ביום ראשון שלא ליתן פתחון פה לצדוקים איך נבוא אהנו ונתקן איסור תענית ביום זה, ולא היה צריך המחבר בשולחן ערוך להזכיר דבר זה דממילא אי אפשר לחול חג השבועות ביום שבת ולא שייך שיחול אסרו חג ביום ראשון.

וכן יוצא לפי מה שביאר המחצית השקל (סי' תכט סק"ח) את שיטת המגן אברהם כן; דבאמת לשיטת בית הלל לא היה יום טבוח רק אם היה חל עצרת בשבת [בזמן שקידשו על פי הראייה], שאז היה יום טבוח אחר השבת, אבל אם היה חל בחול הרי נדרים ונדבות קרבין ביום טוב. ונהגו לאסור תענית בכל שנה אטו כשחל בשבת, כיון שבשנה כזה היה ראוי לאסור בהספד ותענית לולי חשש הצדוקים, לכן בזמן הזה דאזיל האי חששא שאין צדוקים מצויים בינינו נשאר הדין לאסור בהספד ותענית. - ולפי זה פשוט שבשנה שחל עצרת בערב שבת אין יום טבוח ביום ראשון.

יש להסתפק אם בשנה זו שחל חג השבועות בערב שבת נקרא גם יום ראשון שלאחר השבת בשם 'אסרו חג', כמו שנבאר;

הנה בשולחן ערוך (סי' תצד ס"ו) נפסק שאסור להתענות במוצאי חג השבועות. וכתב המגן אברהם (א"פ ס"ו) הטעם מפני כשחל חג השבועות בשבת היה יום טבוח הקרבנות של עולת ראייה ושלמי חגיגה אחר השבת, שלא היה אפשר להקריבם בשבת, ויום שמקריבים בו קרבנות הוא יום טוב, ולכן החמירו בכל שנה שלא להתענות למחרת חג השבועות אטו כשחל בשבת.

והמשנה למלך (הל' כלי המקדש פ"ו ה"ט) **והפרי מדמים** (שם) תמחו על דברי המגן אברהם **דבגמרא חגיגה** (י"ז) מפורש להיפך, שאם חל עצרת בשבת תיקנו חז"ל שביום ראשון יהיה מותר בהספד ובתענית אפילו אם היא יום טבוח. שרצו חז"ל להוציא מלבין של צדוקים שהיו אומרים ממחרת השבת זהו ממחרת שבת בראשית. ואם חל באמצע השבוע נחלקו בית שמאי ובית הלל, לבית שמאי נדרים ונדבות אין קרבין ביום טוב ולכן היה יום טבוח למחרת החג, ואילו לבית הלל לא היה יום טבוח כלל שהיו מקריבין העולת ראייה ושלמי חגיגה ביום טוב עצמו. ונמצא דלבית הלל לא היה כלל יום טבוח שאסור בתענית, לא כשחל בשבת ולא כשחל בחול.

ואכן בשולחן ערוך הרב (שם ס"ט) כתב טעם אחר על פי דברי הלבוש שבאמת אין זה גזירה אטו עצרת שחל בשבת, אלא שבכל שנה ושנה היה יום טבוח של עולת ראייה ושלמי חגיגה ביום שלמחרת החג. והוסיף: 'אף על פי שזה הוא לדברי בית שמאי אבל לדברי בית הלל מותר להקריבן אף ביום טוב עצמו, מכל מקום כיון שבדבר זה עשו בית הלל כדבריהם והרבה מישראל

להוצאת התכולה של עכשיו או שמכיון לתקן הכלי לאחר זמן. והנה בכל הכלים מי שעושה פתח נאה הוא הוכחה שמתכוין לצורך תיקון גוף הכלי, אבל זה רק בסתם כלים שעומדים לשימוש זמן רב, אבל פחית שתיה שהדרך להשתמש בה רק פעם אחד ואחר כך זורקים אותה, אין שום הוכחה בצורת הפתח שלה שנעשה לשם פתח. כי הייצרן הכין מקום זה בשביל שיהא נוח לפתוח שם, ולא שיהיה פתח לקיום לשם תיקון הכלי לזמן ארוך, וגם זה שבא לפתחו בשבת ולמשוך את הלשונית אינו מכיון לפתוח שם רק משום נוחיות לבד, וממילא אין במשיכת הלשונית איסור עשיית נקב.

פנותחן יין חדש

לאחרונה משווקים סוג פותחן יין חדש הפותח את פקקי שעם באמצעות וואקום, והוא עשוי כמין שפוד ומחץ ארוך שחודר לתוך הפקק, ודרך החור שנעשה באמצעות השפוד נכנס אויר לתוך הבקבוק ומפעיל לחץ אויר בתוך הבקבוק, וזה גורם שהפקק נדחף כלפי מעלה ויוצא.

פתיחת אריזות וסוגי פקקים

חדש בכלי חייב משום מכה בפטיש וגמר מלאכה הגם שכבר היה כלי מקודם. ולכן אין היתר רק אם שובר את הכלי בלי עשיית נקב, שאז נחשב כמקלקל את הכלי כדי להוציא את התכולה. דוגמא לכך, המנפץ זכוכית של חלון הרי זה מקלקל, ואילו מי שמוציא כמה לבנים בכותל וחותר לפי מדה לייצר חלון הרי זה בכלל בונה ומתקן.

והנה כדי שיהא נחשב שהנקב היא יצירת פתח ותיקון כללי, צריכים שיהא איזה חשיבות לנקב בגוף הכלי, וכפי שפירש רש"י **במסכת שבת** (י"ד) 'אם עושה נקב להוציא הליחה של עכשיו ואינו חושש אם תחזור ותסתום מיד מותר, ואם מתקן לה פתח כדרך שרופאים חייב', וכן פירש **במסכת כתובות** (ה') 'שמתכוין לייפותה ולהיות לה פתח זה ליום מחר'. - והכוונה שאם לא איכפת ליה שתחזור ותסתם מיד, הרי אינו מכיון כלל לגוף הכלי רק להוצאת התכולה, וממילא אין הנקב בכלל תיקון אלא בכלל קלקול, אבל אם מתכוין שיעמוד גם לאחר זמן על כרוחו ואינו עושה הנקב רק להוצאת התכולה של עכשיו הרי הוא מכיון לתקן גוף הכלי שיהא ראוי להשתמש עמו מחר. וכן אם מכיון לייפותה בפתח נאה הרי זה מוכח שעושה כן לצורך מחר לצורך תיקון הכלי, ולא רק להוצאת התכולה של עכשיו.

לפי זה יש להתיר שקית חלב

ולפי זה ניתן לומר שחז"ל לא אסרו לעשות שום נקב רק בחבית המתקיים לאורך ימים, שבחבית כזה עצם צורת הנקב מורה על פתח ותיקון כללי. אבל חלב שקית בזמנינו שהיא ניילון גרוע ואין לו צורך כללי, ואין משתמשים עמו לאורך ימים רק עד שיסיים התכולה, ולא איכפת לאף אחד בצורת השקית, אין הנקב מוכיח שנעשה לפתח, ולכן אם עושה נקב אך ורק בשביל להוציא התכולה אין איסור (ועיי' ארחות שכתב פ"א הל' נח נוט. ובעבר שהיו משתמשים עם שקיות החלב לעוד דברים לא היה שייך להתיר מטעם זה).

פקק בקבוק שמן

פקק של בקבוק שמן היא סוג פקק שמושכים ומסירים את החלק האמצעי הפנימי של הפקק וכך הוא נפתח באמצע. ונראה שבפקק כזה אין היתר הנ"ל, שפקק זה נעשה לכתחילה בשביל לשמש כנקב יפה ופתח נאה לאורך זמן. וגם אם מיהו יחליט שפוחח כעת את השמן אך ורק להוציא את השמן, מכל מקום אם פותח במקום הרגיל שמתוקן להיות פתח נאה לכלי הרי זה כעושה נקב בחבית מן הצד שאסור ולא מהני מה שכוונתו רק להוצאת התכולה של עכשיו (עיי"ש סעי' 1).

פחית שתיה

לפי הדברים יש להתיר לפתוח לשונית של פחית שתיה, אפילו אם על ידי הפתיחה נעשה פתח יפה. כי לפי האמור עיקר איסור עשיית נקב הוא משום עשיית פתח, ושם פתח תלוי אם מכיון

הפוסקים בדור האחרון הרחיבו בנדון האם מותר לפתח אריזות ופקקים למיניהם בשבת, שהוא דבר הכרוך בהרבה איסורי מלאכות, במלאכת סותר, קורע, בונה, מכה בפטיש, מחתך, מוחק. ולכן כתבו שרצוי מאוד להכין הכל מערב שבת כדי שלא להיכנס בספיקות. ואז"ל 'שנת קנה בושם' (י"א ס"ב) החמיר מאוד בעניינים אלו, כי לשיטתנו אם הפתיחה גורמת לתועלת הוצאת התכולה יש בזה חשש איסור דאורייתא של קורע על מנת לתקן. אך רוב האחרונים הסכימו שבאלו אריזות חד פעמיות שאינם מיועדים לשימוש חוזר ומשמשים אך ורק לתכולה זו אין איסור קורע וסותר כשמכיון לקרוע האריזה בשביל להגיע לתכולה שבתוכה (התבאר בגליון מס' 121).

עשיית נקב כפתח

אנו נתמקד כאן האם כשפותחים אריזה סגורה צריכים להקפיד לקרוע דוקא בצורה של השחתה, באופן שלא יהיה ניתן להשתמש עם האריזה בכלל. או שאפשר גם לפתוח בצורה עדינה בכדי שישאר האריזה שלימה ויהיה ניתן להשתמש בה בשעת שימוש התכולה.

והנדון בזה הוא על פי מה שנפסק בשולחן ערוך (סי' ס"ד ס"א) שהשובר חבית לשתות ממנו יין אסור לעשות בו נקב כדי שישמש כפתח להוריק משם היין, וגם אם עושה נקב שאינו יפה אסור גזירה שמה יעשה נקב יפה. ובכלי גרוע אסור חז"ל לעשות על כל פנים נקב יפה המשמש כפתח נאה להוצאת התכולה. **והמשנה ברורה** (סק"ה) מביא בשם **המהרש"ל** שאסור אפילו להתיז ראש החבית בסייף משום עשיית פתח, רק בתנאי שמוכח שעושה כן מפני האורחים שיוכלו לשתות בשפע. ולכאורה לפי הדברים נשמע שאסור לפתוח שום אריזה אם מקום הפתיחה ישמש כנקב ופתח להוצאת התכולה.

המחמירים לפתוח שקית חלב

ומטעם זה נוהגים רבים שלא לפתוח שקית חלב דרך חיתוך עם סכין מלמעלה, שאז נעשה נקב יפה המשמש כפתח להוריק משם החלב, שהרי משתמשים עם השקית באיטיות לכמה פעמים, והדבר אסור משום תיקון פתח נאה. ואין מתירים לפתוח שקית חלב רק אם חותכים בסכין באמצע השקית בצורה של השחתה, שאין חשש עשיית פתח.

טעם איסור עשיית נקב

אמנם מנגד יש הרבה מקילים בזה, נבאר טעמם; הנה עיקר טעם איסור עשיית נקב בכלי הוא משום שהנקב נחשב כפתח לכלי, וכלי שעושים לו פתח חדש הרי זה נחשב כמתקן הכלי, שעל ידי זה נעשה ראוי לשימוש חדש מה שלא היה לו עד עכשיו, כי כל חידוש לשמחדישים בכלי אסור משום תיקון כללי, וכמו י שיש לו מעיל מוכן ללבושה וכל מיהו והוסיף כיסים למעיל, הגם שהיה מעיל גם בלי כיסים, ההוספה של הכיסים הוא תיקון חדש במעיל ועוברים על זה משום תיקון כללי, כך גם מי שעושה פתח

ויש להסתפק האם יש לאסור פתחן מסוג זה משום איסור עשיית נקב, ואף שנקב זה אינו פתח נאה מכיון שעשוי להכניס אויר דרך הנקב בכדי שיצא אויר בדחיפת הפקק, הרי זה כנקב העשוי להכניס ולהוציא שאסור בכל אופן מן התורה. וכפי שהביא **המשנה ברורה** (סי' ס"ד סק"ח) את לשון **הרמב"ם** (פכ"ג ה"א) שהעושה נקב שהוא עשוי להכניס ולהוציא כגון נקב שבלול התרגוליים שהוא עשוי להכניס האורה ולהוציא ההבל חייב משום מכה בפטיש. וכן כתב שם (סק"ו) שהעושה נקב גדול שעשוי להכניס ולהוציא יש בו איסור תורה. ואף שאין הנקב בגוף החבית אלא בפקק, הרי נפסק (שם סעי' 1) שאסור לעשות נקב במגופת החבית אם הוא עתיד לשמש כפתח.

אמנם נראה שאין הנדון דומה לראיה, דכאן אין הנקב עשוי להכניס ולהוציא, שאין האויר יוצא שוב מהנקב אלא מעיף את כל הפקק, ונמצא שאין מקום הנקב משמש כפתח העשוי להוציא אויר רק פי הבקבוק משמש כפתח להוציא, ופי הבקבוק כבר היה עליו שם פתח מקודם. וכן שמעתי מבעלי הוראה.

רבי נחמן מולטשינער (כ"ו)

התחלת הדפסת ה"ליקוטי עצות"

הנה, אף שבנסיעתם של מוהרנ"ת ותלמידיו הנאמן רבי נחמן, ללמברג ובראד, לא עלתה בידם הרבה מענין ההדפסה, עם כל זה עשו איזה התחלה טובה, כי התחילו אז להדפיס שם את ה"ליקוטי עצות". ובעת שחזרו, המתין מוהרנ"ת על זה בכליון עיניים, עד שזכה לראות ברכה בעמלו ששלחו לו כמה עלים לדוגמא מה"ליקוטי עצות", שהגיע אליו בשבוע פרשת וארא. וכנזכר בעלים לתרופה במכתב מיום ג' וארא שנת תר"א: "שיתו לבבכם היטב והביטו וראו את ישועות ה' וכו' שזכינו עתה לראות בעינינו עלה לדוגמא, אשר נחקקה במרחקים מנוראות חידושי אדמו"ר וכו' המבואר שם בליקוטי עצות הזה" עיי"ש.

אך כנראה שההדפסה לא היתה בטיב הראוי, ולכן לא גמרו שם את הדפסת ה"ליקוטי עצות" ונשתתה שם ההדפסה. ולקמן יתבאר עוד בענין הדפסת הספר "ליקוטי עצות".

חלישות הרעת

כנראה שבאותו עת שהגיע לאנ"ש דוגמא מהדפסת ה"ליקוטי עצות" ונתברר להם שאין ההדפסה כראוי, נפלה מזה רוחו של המשמש הנאמן ר' נחמן, והיה נדמה לו שאפשר מפני שלא עסק כראוי במסירות נאמנה, לכן לא עלתה עדיין בידם עסק ההדפסה. כי בראות ר' נחמן שלא עלתה בידו, חשש פן לא יצא ידי חובתו בשלימות, וכדרכם של יראי ה' שתמיד חוששים פן ואולי לא עשו כראוי וכו', לכן פירש ר' נחמן שיחתו לפני חבירו ר' יצחק פן מוהרנ"ת שחושש פן לא עשה מלאכתו באמונה.

בהגיע הדברים לאזני מוהרנ"ת היה מוכרח לחזק ולכתוב לו במכתבו שאין הוא אשם ח"ו בדבר, ושאינו לו לדאוג מזה כלום, ואדרבה באמת עסק בזה ר' נחמן בכל לבו וכוחו לעזור לרבינו ז"ל ולמוהרנ"ת, וכמוזכר כל זה בעלים לתרופה וז"ל:

"אני יודע שעסק בזה בכל לבו וכוחו"

"א' יתרו תר"א אומאן ... אני יודע מה עוות ר' נחמן נ"י, אדרבא אני יודע שעסק בזה בכל לבו וכוחו, וכאשר כתב את ההתנצל, ותפסר בשלומי, וביקש רחמים לגמור העסק בשלום הן משם לכאן [היינו ההדפסה ולהביא הספרים בשלום] הן מכאן לשם [שילוח סכומי המעות להמדיסנים] ולה' הישועה (סי' של"ז).

אמנם אף שלא עלה בידם אז ענין ההדפסה, עדיין נשארו הקשרים עם ר' חיים ושאר אנשים שסייעו להדפסה, ועיין בעל"ת שכתב מוהרנ"ת לבנו באותו הזמן, היינו בחורף שנת תר"א וז"ל: "א' יתרו תר"א אומאן. ... ושכרך כפול מן השמים שאתה עוסק לשמור ולעשות ולקיים ככל הכתוב בהם" (סי' של"ז).

הנסיעה לעמבערג בפעם השנייה

אנ"ש שלבם היה בוער בענין הדפסה למען כבוד רבינו ז"ל ודרכו הקדושה, ראו והבינו שאין ברירה רק בצריכין לשלוח עוד הפעם את ר' נחמן לעיר לעמבערג, ואולי יעלה בידו אז להדפיס ספרי רבינו ז"ל. וכמו שהזכיר מוהרנ"ת לתלמידיו בעל"ת בשנת תר"א: "ל"ו לספירה ברסלב ... אני מוכרח לשלוח את ר' נחמן מטולטשין עם בילעט אל המקום אשר היה שם אשתקד" (סי' שמ"ז). אבל למעשה עברה כל שנת תר"א ללא התקדמות בענין ההדפסה.

הרה"ק רבי חיים מצאנז זיע"א (ו)

מקבל שלישי מהבעל שם טוב

נערץ ונקדש עד מאוד כאשר כל גדולי דורו קראו אחריו מקודש מקודש והכירו בו כרב רבנן ושר התורה. כך העיד עליו הגה"ק רבי חיים אלעזר וואקס בעל שו"ת נפש חיה זצוק"ל. "קודש הקדשים כאחד מן הראשונים, שר התורה, עיני העדה, רבן של כל בני הגולה בנגלה ובנסתר, יחיד בדורו, הרב הדומה למלאך ה' צבאות מרן רבי חיים האלברשטאם האב"ד צאנז".

הגאון הישישי בעל ישועות מלכו אב"ד קוטנא זצוק"ל כתב עליו: "מארון של ישראל אשר התנאים ואמוראים וגאוני קשיאי עומדים לימינו".

התורה חק' עם חכמות היצר לא ישכנו יחידו

בעיר אחת באונגאריין היו צריכים לקבל רב חדש, והיו שני תלמידי חכמים שהציעו עצמם לכך. שניהם היו גאונים מופלגים בתורה, אך אחד מהם היה חכם בתורה לבד ובשאר חכמות לא היה לו שיג ושיח, והשני ידע גם שאר חכמות. נסעו משלחת מבני הקהילה לשאול בעצתו של הדברי חיים וכאשר יאמר כן יקום. מיד בהיכנסם לחדרו שהיה מלא באנשים רבים שהגיעו מכל המקומות לבקר בהיכלו, עוד טרם הציגו עצמם ונתנו שלום, הביט בהם הדברי חיים והחל לומר: כתוב בתורה (דברים כה, יג - טו) לא יהיה לך בכיסך אבן ואבן גדולה וקטנה וגו' אבן שלמה וצדק יהיה לך. ויש לדקדק מהו כפילות הלשון "אבן ואבן" הלא יכול לומר "אבן גדולה וקטנה" וי"ל שהתורה נקראת אבן כמו שנאמר (שמות כד, יב) ואתנה לך את לחות האבן והתורה והמצוה. היצר הרע נקרא גם הוא אבן כמ"ש (יחזקאל לו, כו) והסירותי את לב האבן מבשרכם. זה מה שמרמז לנו כאן בתורה הקדושה - שהתורה עם חכמות היצר לא ישכנו יחידו. וזהו לא יהיה לך אבן ואבן גדולה, אפילו יהיה גדול בתורה. וקטנה והוא חכם קטן במילי דחכמתא שהיא מצד היצר הרע, עם כל זה לא יהיה לך זאת בכיסך ובביתך, רק אבן שלמה וצדק יהיה לך בלי תערובות. ואחר שסיים דבריו נתן להם שלום. בני המשלחת הבינו את אשר לפניהם, שוב לא שאלו ושוב לביתם. מפי נכדו הרה"ק רבי סיני מזימירא

הכל מודים בעצרת דבעיני נמי לכם

חסיד שהגיע להסתופף בצילו של הדברי חיים לקראת יום טוב נשאל על ידו אם הוא מסודר עם אכסניא לישון ומקום לאכול, השיב החסיד: וכי באתי לכאן על עסקי אכילה ושינה הלא זאת יש לי בביתי די והותר. במקומו של הרבי אינני נותן דעתני על זוטות כאלו. אמר לו הרה"ק מצאנז: דע לך כי גם הנשמה לא באה לעולם הזה כדי לאכול ולשתות, ועם כל זאת אם לא יתנו לה אכילה ושתייה תדיר, היא תעזוב את העולם הזה ותשוב למקור חוצבה.

מאז שדרך על מפתן החסידות היה הרה"ק בעל הדברי חיים זיע"ק דבוק עד לאחת בתורת אור שבעת הימים מרנא הבעל שם טוב הקדוש זיע"ק, והיה מראשי מפציצה ומנחיליה בראש כל חוצות. הרה"ק מצאנז אחז עצמו כמקבל שלישי מהבעש"ט, כי רבו, הרה"ק מראפשיץ, היה תלמיד של הרה"ק המגיד מזלאטשוב זיע"ק, והמגיד מזלאטשוב נמנה כידוע על גדולי תלמידי הבעל שם טוב זיע"ק.

באותם הימים הלכה והתפשטה תנועת החסידות, וכתוצאה מכך עברו רובם ככולם של כל ההולכים לאורה להתפלל בנוסח ספרד או האר"י. כשהתעורר על כך פולמוס נוקב, יצא הדברי חיים בדו"ע ערוז להגן על נוסח התפילה שנהגו בו הצדיקים והחסידים. וכך הוא כותב בתשובתו (שו"ת דברי חיים ח"ב אר"ח סימן ט): "אך לאחר שנחית עיר וקדיש מן שמאי הבעש"ט ז"ל אשר גדלו מבואר בספר יכין ובויעז להגאון בעל מאיר נתיבים שהעיד על גודל קדושתו ונפלאותיו וכן שם הגדולים סיפר בשבתו וכמה גאוני קדמונים שהעידו שמן השמים נשלך לתקן דורו והבין ששורש נשמתו אינו משער נוסח אשכנז ולכן אחז בנוסח האר"י ז"ל וגם ראה שמזמנו ואילך כמה נפשות ישראליות לאחוז בנוסח האר"י ז"ל ולזה תיקן שיתפללו הנהוים אחריו בנוסח האר"י ז"ל וכן הנהיגו אחריו ראשי הדורות הקדושים תלמידיו ותלמידי תלמידיו גאונים גדולים בנגלה ובנסתר ולכן כל המאמין בבעש"ט ובתלמידיו ראו לאחוז בנוסח האר"י ז"ל ומיני' לא יזיע". וברוב ענוותנותו השפיל את עצמו, כפי שסיים תשובה זו: "דברי שפל המצב נכנע לתלמידי הבעש"ט להבין דבריהם הקדושים".

רק בדרך הבעש"ט ניתן להישאר יהודי

סיפר הגה"ק מנאסודי זיע"ק, ששמע מחותנו הגה"ק רבי מרדכי יהודה לעונו זצוק"ל, אב"ד אינטערדאם, שהיה מקודם מתנגד ולמד בהונגריה אצל גדולי ישראל שהתנגדו לדרך החסידות. רק כעבור כמה שנים התחיל לנסוע לצאנז, שם החל להתנהג בחסידות, לבש בגדי חסידות ומנמנה על גדולי תלמידי הרה"ק מצאנז זיע"ק. באחת השנים בחג השבועות, רקד הרב מאינטערדאם יחד עם כל הקהל, ורקדה ללהבת עד לב השמים משך זמן ארוך, כשראה זאת הרה"ק מגארליץ, פנה אל אביו הרה"ק מצאנז ואמר: מי היה יכול להאמין פעם אודות ה'אונגארישער מתנגד', שיבלה את חג השבועות - זמן מתן תורה, בשעתיים של רקידה, הלא כמה דפי גמרא היה יכול ללמוד בשתי השעות... נעמד הרה"ק מצאנז על רגליו ואמר בקול רם: "גלוי וידוע לפני מי שאמר והיה העולם, שבזמנים שלנו אין דרך אחרת, ולא תהיה דרך אחרת, זולת דרך הבעל שם טוב הקדוש, שזהו הדרך היחידה להישאר יהודי", (מפי נכדו הרה"ק בעל שפע חיים זצוק"ל)

שר התורה רבן של כל בני הגולה

משיצא שמו וטבעו של הדברי חיים על פני כל הארץ היה

המשך מעמוד א'

ההבקות ושירות ותשבחות שכלול ספר תהלים, שכל זה הוא בחינת רצון נפלא לה' יתברך".

וכך גם שיר האקדמות שרבינו הקדוש (בשיחות הר"ן רנ"ה) הגדירו "שיר של חשק".

אלו וכאלו הינם מעוזי רצון בעיצומו של היום הגדול והקדוש הזה, שעל ידו אנו מקבלים את הנחשק הגדול ביותר שהוא התורה הקדושה וכח קיומה. לא נתפעל ממניעות וחושך, אדרבה, הם יעוררו אותנו ביתר שאת לרצות ולרצות, וה' ברחמיו העצומים ישפיע לנו שפע תורה ואורה לחיותנו בכל השנה כולה.

<p>ברכת מול טוב</p> <p>להר"ה יחזקאל מנדליאלי ה"ו להלג אריותו יהי' שיובה לנרלו לתורה לחופה ולשפע"ט ולחוב נחת קדושה</p>	<p>ברכת מול טוב</p> <p>להר"ה ר' שמואל מרדכי שפירא שליט"א להלג אריותו יהי' שיובה לנחת בת נאמן בישראל בדרך רביה"ק זיע"א</p>	<p>ברכת מול טוב</p> <p>להר"ה ר' חיים ישעיה חנון שליט"א להלג אריותו יהי' שיובה לנחת בת נאמן בישראל בדרך רביה"ק זיע"א</p>
<p>ברכת מול טוב</p> <p>להר"ה ר' שמואל משה אהרן ג"ו ע"ג להלג אריותו יהי' שיובה לנחת בת נאמן בישראל בדרך רביה"ק זיע"א</p>	<p>ברכת מול טוב</p> <p>להר"ה ר' אהרן מנדלבוים שליט"א להלג אריותו יהי' שיובה לנחת בת נאמן בישראל בדרך רביה"ק זיע"א</p>	<p>ברכת מול טוב</p> <p>להר"ה ר' שמואל משה אהרן ג"ו ע"ג להלג אריותו יהי' שיובה לנחת בת נאמן בישראל בדרך רביה"ק זיע"א</p>

סיקור שבוע של התעלות בחבורת הבחורים דקהילתנו 'נחלת יהושע'

ימי הוד

יו"ל לקראת חג השבועות תשפ"ו

שבוע של התעלות

כלל בחורי החבורות בימי ה'שבוע של התעלות, שואבים מלוא חפניהם ממעייני הישועה | הקשר וההתרפקות במשנת צדיק, הלב הפתוח והמח המוכן לקבל יסודות ודרך חיים | הצצה מזערית על עבר הימים הנעלים | ימי הוד וזיו - לכה דודי נצא השדה נלינה בכפרים.

וואס דא האט זיך געטיאן...

זכור ומצרכי

יכלו בהנהלת המוסדות לברך על המוגמר ולקחת על עצמם עול גדול זה.

בהערכה וסיפוק רב מציינים אצל ראשי החברות את השבוע של התעלות השנה כאחד מהמוצלחים ביותר בשנים האחרונות, כאשר הצימאון מכלל פרחי החמד הינה מן המפליאות שהיו.

ראשי החברות מוצאים לנכון להביע את תודתם העמוקה והערכתם קדם הני אנשי מעש העושים ומעשים להעמיד את כל הפן הגשמי באופן נפלא, כולל חלק עבודות המטבח ושאר ההצטרפויות באופן מושלם ביותר שלא ע"מ לקבל פרס, אלא בכדי שיוכלו פרחי החמד ליישב את הדעת נכונה ולהוות כלי קיבול אמיתי ליציקת יסודות, אשריהם ואשרי חלקם, יהי חלקינו עמהם.

וכשליכם יתרון מאותם ימי הוד, תדעו נאמנה ששלנו ושל כולנו, שלכם היא.

ה'געטריי' שאפט שגיליתם, בזכותה זכינו ל"שבוע של התעלות" ולעוד הרבה הרבה פעולות עצומות למען חינוך ובנין בנינו.

החיזוק החודשי שהינכם נותנים יחד כל משפחת געטריי, הוא הנותן כח ותושיה למנהלי המוסדות המסורים להמשיך ולשאת על עצמם את העול הכבד הזה. למרות שאכן אין הקומץ משביע את הארי, אך לו הייתם מתוודעים לחיזוק והרוח חיים שהתמיכה נותנת להם וגורמת בשבילם, כשיודעים שכלל הציבור עומד ותומך בגופו בפעולות הקודש - הייתם רצים ומתלהטים אחריהם...

אשריכם ואשרי חלקיכם...

א פריילאכן יו"ט.

אך אצלכם ההורים הכל נשאר בלבד בגדר תיאורים. לא נחשפתם לאותם ימים נעלים שגרמו לבניכם לעורר אהבה חבויה, לא ידעתם מהי אותה 'שכרות ולא מין'.

כעת ניתנת לכם ההזדמנות לנשום את הצלילים ולחוות את התיאורים. גילינו טפח וכיסינו טפחיים. ניסינו להפיח רוח חיים ולצמצמם לתוך מילים.

הימים האלו של ימי השבוע של התעלות, נזכרים ונעשים במסדרוני הנהלת המוסדות כהוצאה מרובה וכתנת חשוב ומרכזי בהוצאות חודש ניסן המוקף במצוות.

דוחו"ת ההוצאות של שבוע נעלה זה מסתכמים בסכומי עתק של **כרבע מליון ש"ח!** ורק בזכותם של נדיבי עם וכלל בני קהילתינו המטים שכם חודש בחודשו,

ה'נחת' שלו חזר מימי השבוע של התעלות בעיניים מאירות. הוא סיפר בהתרגשות על הוד וזיו, הוא תיאר הבזקי אור ושינויים ביסודי השקפת החיים.

הוא אמר משהו על יסודות שניצקו מחדש ועל התחדשות עילאית. ניסה לרמוז. לתאר. לספר. לשתף בחוויותיו הקדושות.

הוא סיפר על שבוע שעשה שינוי יסודי במהותו. על כלים והדרכות אותם רכש להמשך עבודתו. הוא אמר שכעת הוא הבין מעט 'חיות' מהו, ומעתה יוכל לדעת מהי אותה התרפקות של תלמידים על משנת רבם.

הוא טעם את טעמה המתוק של מים זכים המפכים ומחלחלים אל עומק הלב. הוא נחשף לאשד ה'נחלים'. הוא טעם מבאר מים החיים של הנחל גובעו.

**עץ חיים
הוא
למחזיקים
בה**

בפנים עליו יום קבלת התורה זכות וחובה היא לנו להקדיש ולהעריך את התורמים היקרים השותפים במפעל הקדוש

הזוכים להחזיק עמלי תורה במהרה בני הכוללים ובחורי הישיבה יחד עם מאות צעירי הצאן ומכינה לשי"ק, העמלים בתורה מידי יום ביומו אשריכם אשריכם! אשרינו אשרינו!

בשם מאת חלומי וחכי מסודותי הק' הנט לאחל לקראת חג שנת תרתי"ג בע"מ בברכה:

א פריילאכן יום טוב

דיבורים שקטים ושלוים, מאירים את אפלת הלילה. בזהקים
בחדרי לבבו ומשכים רוגע ותקווה על עתיד חייו. מפיחים
בנפשו רוח חיים.

הדיבורים הלוהטים שזה עתה שמע מראש החבורה נחקקו
בליבו והונצחו בנפשו. הם היו תובעניים מחד, ומעודדים
מאידך.

דיבורים שלווים המפלסים דרך לליבו ההומה.

זה עתה קם מהחבורה, שם קיבל כלים נאותים לדעת ולהבין
את מהות עבודת ההתבודדות. הם הציתו בנפשו שלהבת
של תקווה והתחלה להיכנס שוב בשערי עבודה קדושה זו,
אחזתיו ולא ארפנו. יהיה מה שיהיה. כך הוא מבטיח לבוראו.
את המשכו של יום כבר ראה באור אחר לחלוטין, התפילות
והלימודים הוארו באור יקרות ננסכו בהן חיות אחר לגמרי.

אין מאושר ממנו עלי תבל, פניו בזהקות באור יקרות, וזיו
הודו מאירה אחרים.

האלונגטית שעל כתפו מעידה כאלף עדים שזה עתה ירד
וטבל עלה ונסתפג, וכעת הוא שם פעמיו אל עבר השדות
המוריקים שבפאתי 'יסודות'.

העלטה אופפת את היקום ורק צליל של ניגון מפלח את
הדממה. כיסופים של עלם חמודות העומד ומצפה לבוקרו
של יום. הבוקר של חייו.

את האבן הוא כבר מזהה ממרחקים, זה ששימשו נאמנה זה
יומיים, הוא צועד בעיקולי הדרכים וניגון של תקווה מזמזם
לעצמו.

הוא כלל לא חש בנצנוצי הכוכבים ובאוושות העלים, לבו
ונפשו דבוקים כליל באב רחמן. משוחח ומתרפק על אהבה
חבויה, כוסף ומשתוקק לראות בנועם חלקו.

צוהר ואלומות אור בענין ההתבודדות
בתקוה שאכן הדברים יעמדו להם כיסודות
איתנים לעד לטוב להם כל הימים.

ונפשו קשורה בנפשו

הקשר העמוק המתפתח ביותר בשבוע
זה בין פרחי החמד לראשי חבורותיהם,
הינו ענין מרהיב עין ומשובב נפש בפני
עצמו. בעין בוחנת ניתן לזהות להיטות
יתירה אחר כל דיבור ושיחת מרעים,
כאשר ברבות הפעמים ניתן לראות שיחות
אישיות בין ראשי החבורות לפרחי החמד
למשך זמנים ממושכים בהם הם עומדים
ושותים בצמא את הדברים כמים קרים
על נפש עייפה. רבים מהבחורים משתפים
את ראשי החבורות בלבטיהם וספקותיהם
ומוצאים אצלם כר נרחב ואוזן שומעת
במשעולי דרכם העולה בית ק-ל. במהלך
החבורות בימי השבוע של התעלות היה
זה מחזה רגיל שלמרות שתם זמן החבורה
וחדר האוכל עומד וקורץ בניחווחיו, עדיין
עומדים הבחורים סביב הראש חבורה
ומפצירים להבין יותר, להשתעשע פעם
נוסף עם הרעיונות העילאיים הנשאבים
הישר מבארו של הנחל נובע.

עיקר עבודת איש הישראלי

ענין נשגב נוסף במסגרת ימי השבוע של
התעלות הינה ללא ספק, 'קימת החצות',
אשר על כך אמר רביה"ק שזה עיקר עבודת
איש הישראלי. כאן ניתנת ההזדמנות בפני
פרחי החמד לקיים את העצה כתיקונה,
לקום בחצות ולכאוב את כאב השכינה,
וחוץ מעצם התיקונים הנוראים אלו, יש
בזה גם ענין של חינוך והרגל אשר בוודאי
ברבות הימים יעמדו להם ימי הוד אלו

ההתקשרות בצל צדיק הולימודים
בתורתו של צדיק הינה עבודה יומיומית
והשקעה תדירה, אך את "כור ההיתוך"
יעברו פרחי החמד בשבוע ימים זה.

ימים בהן כלל פרחי החמד יצאו למחויץ
ליישב בנאות דשא, לברר וללבן מקחו של
צדיק, ללמוד יחד, להתפלל יחד, ולקנות
בקנייה נכונה ונצחית יסודות איתנים
במשנתו של צדיק.

גם השנה כמסורת רבות בשנים ייצאו
כלל הבחורים יחד עם ראשי החבורות ושמו
את פעמיהם לעבר מושב 'יסודות', שם
במתחם רחב ידיים נאה ונעים הן מבחינה
גשמית והן מבחינה רוחנית נערכו ימי הוד
אלו, מקום מסוגל שייפתחו הלבבות ויהיו
מוכנים לקבל נכונה עצות ויסודות.

כבשנים עברו גם השנה עמדו והתמקדו
בימי השבוע של התעלות על נושא מסוים
עליו יסובו כל השיחות החבורות והדיבוק
חברים יחד, כאשר השנה לאחר הרבה
מחשבה הוחלט בין ראשי החבורות להנחיל
לפרחי החמד את עצת העצות, ההתבודדות
והשיחה בינו לבין קונו, כאשר אכן כפי
המשתמע אח"כ מפרחי החמד נפתחו להם

ימי התעלות והוד

לא קלה היא המלאכה ליצוק לתוך מילים
ודפים ספורים את ההתרוממות והתעלות
שאפפה את כלל בחורי החמד בימים נעלים
אלו "ימי השבוע של התעלות". ניתן אולי
להשתמש במונחים שונים או לשרטט קווים
כלליים, אך אש ולהט אינם מן דברים
שניתנו להיכתב. את הכלל הזה בודאי
ניתן להגדיר - מי שהיה ונוכח וטעם טעמה
המתוק, הוא ורק הוא יודע, השאר יצטרכו
אולי להתבשם מתיאורים ותמונות הצצה
בלבד.

ימי השבוע של התעלות במסגרת חבורות
הבחורים, הינה משאת נפשם של ראשי
החבורות, עשרות שעות של השקעה ותכנון
מוסבים לתכנון ימים אלו. ראשי החבורות
- חדורי השליחות ליצוק לתוך נפשות
הבחורים את אשו של רביה"ק ולברר נכונה
את היסודות עליהן בעזה"ת ייבנו בנינים
נפלאים - שמים דגש עצום על ימים אלו.

ככונה הזדמנות זו.

את המעמד כיבדו פאר הרה"צ ר' חיים שלמה רוטנברג שליט"א והגה"ח ר' בצלאל פרידמן שליט"א, מזקני וחשובי אנשי שלומינו.

בסיום המעמד, נעמדו כלל הציבור לתפילת מנחה רבתית ברוב עם, ולאחר ארוחת הערב התפללו יחד תפילת ערבית וספירת העומר באש קודש ובהתלהבות רבתית - כיאה לפרחי חמד המסתופפים בצילו של האילן הגדול ומשוועים לישועת נפשם.

עבודת הספירה בימי השבוע של התעלות הינה ענין נפלא לכשעצמה. מראות מרהיבים מעוררי השראה נראים לכל מי שרגלו דורכת על מפתן ביהכנס"ס, כאשר מאות בחורים עומדים בהתרפקות עילאית בקולות ושוועות למשך זמן ממושך כאשר ישנם בחורים המאריכים בכיסופיהם למשך שעה ארוכה ומייחלים בערגה לקבלת התורה ולתקן את נפשם מכל סיג ופגם.

ברן יחד כוכבי בוקר...

ג תז"מ - כז ניסן

כשעדיין היקום נם את תנומתו, מאות בחורים מעוררים את השחר ומקיצים בזריזות. לאחר טבילה זריזה במקווה המקומי שהוסב לשעה זו לשירות הבחורים, ולאחר עבודת איש הישראלי של חצות התכנסו

בהשתתפות זקני וחשובי אנ"ש. את המעמד פתח בברכת "ברוכים הבאים" הרה"ח ר' יו"ט שטרן שליט"א מראשי החבורות אשר הנחה את המעמד בטוב טעם.

בצמא שתו את דבר ראש החבורות הרה"ח ר' שאול סירוטה שליט"א, אשר בדברים קילורין לעיניים ובשפה ברורה האיר בדבריו על המטרה והתכלית שלשמה התכנסו כלל הבחורים לימי השבוע של התעלות, ואשר ממנה ייסד ופינה לצקת לנפשו של בחור קשר ואור לדרכו הבהירה של רביה"ק.

לאחמ"כ נשא דברים הרה"ח ר' יואל צבי ראטנברג שליט"א ממנהלי המוסדות כאשר בדבריו הפתיע את הציבור בהענקת שם חדש לתורות הבחורים לשמו ולזכותו של אחד מעמודי התווך של מוסדותינו הק', ומעתה ייקראו החבורות בשם "נחלת יהושע".

במהלך המעמד, נשא דברים הרה"ח ר' משה ריינער שליט"א, כאשר במהלך דבריו פנה בשפת האנגלית אל עבר התורמים הנכבדים להראות בפניהם את יקר תפארת המקום הקדוש הזה, ואשר לזכותם נוקפת הרבה הרבה מהעמדת הלגיזנות.

הס הושלך בקהל כאשר בשיאו של המעמד הגה"ח ר' משה קרמר שליט"א נשא את דברי קדשו לקראת הימים הנעלים, כשבדבריו המריץ ועודד את הבחורים לבוא לקראת הבאות בלב פתוח ונפש חפצה, לשאוב מלוא חופניים ממעיני הישועה, כמו כן עורר את הבחורים בגודל הזמן וההזדמנות שניתנה להם בבחינת לכה דודי נצא השדה נלינה בכפרים ומאוד ראוי לכל בחור ובחור לנצל

להמשיך בעבודה נוראה זו.

יצוין, שבזמני הקימה, נקבע הסדר שאת הבחורים הבוגרים משיבה גדולה מעירים בשעות היותר מוקדמות של שעת חצות, והצעירים משיבה קטנה קמים כשעה אח"כ.

בשורות דלהלן ניסינו לשרטט אי אלו נקודות אור מתוך השבוע של התעלות בשנה זו ולהציץ קמעה לתוך ימי אורה אלו אותם חוו בחורי החבורות היקרים.

בל נשלה את עצמנו ונצהיר בזאת כי השגנו יעד, ולא נסיים בסיפוק וכאילו נפגשו כאן קולמוס וגוויל יותר ממה שתקראו כאן היה, ועדיין הווה חי ומפעם בלב כלל הבחורים.

אלכה ואשובה אל אישי הראשון

יום ב' תז"מ - כ"ו ניסן

תכונה רבתית ומרגשת ניכרת על פני כל. הנה ימים באים נסע ונלכה יחד באהבה ואחוות ידידים אל עבר מושב "יסודות" שם במתחם רחב ידיים ומוכן היטב לקליטת כמאתיים הבחורים בליעה"ר, מסודר ומטופח היטב מן המסד עד הטפחות, הכל בכדי שיוכלו להתעלות יחד ביישוב הדעת ובלב פתוח.

לאחר שעה קצרה של ארגון החדרים וסידור המזוודות, התכנסו יחד כלל הבחורים, יחד עם ראשי החבורות, למעמד פתיחה מיוחד,

ימי הוד

לליבות הבחורים, לעודדם ולעורם על מעלת עצה נוראה זו, אשר בלעדיה אי אפשר להיות איש כשר.

להיטהר ולהתקדש

לאחר ארוחת הצהריים ותנומה קצרה, התכנסו להם שוב כלל הבחורים לכינוס חיזוק מיוחד בעניין השמירה והזהירות מפגעי הטכנולוגיה, כאשר בדברי פתיחה, פתח ראש החבורות הרה"ח ר' שאול סירוטה שליט"א בדברים מעוררים על גודל הסכנה האורבת לנפשותינו בדור אפל זה, ואשר רק בזכותן של גדרים וסייגים יחד בחבורה תהיה נפשנו לפלטה.

למעשה, העניין של ההיזהרות והשמירה מפגעי הזמן הינה מעיקרי העיקרים במסגרת חבורות הבחורים, שכאחת ממטרותיה הנעלות נכללת גם העניין של התיבת נח בדורינו להיות כחומה איתנה מול רוחות הרחוב המנשבות בימינו בראש כל חוצות.

ב"ה זכתה חבורתנו להיות כדוגמא וכאות ומופת לרבים בעניין השמירה וההיזהרות בענינים אלו, כאשר מידי תקופה מוסיפים קדושה על קדושה וגדר על גדר כשכלל הבחורים מקבלים עליהם גדרים וסייגים נוספים, כך שאפילו בענייני הנגנים למיניהם נרשמת התעוררות רבתית בימים אלו במסגרת החבורות כאשר ניתן לומר ולציין בסיפוק שרוב הבחורים מתנזרים כליל אף מהנגן, והיתר שצריכים כלי זה לשמיעת שיעורים או לפקח את הדעת, משתמשים בו רק ע"פ ההוראות של וועד והתקדשתם דקהילתנו.

במהלך המעמד החתימו את כלל הבחורים על גדרים וסייגים, כל אחד ואחד בדרכו, הוא, כאשר הודגש בפניהם שזהו מהיסודות העיקריים עליהם הושתתו חבורות הבחורים, להיות למגן ומחסה בפני פגעי הזמן.

במהלך הכינוס הופיעו הני תרי אחי הרה"ח ר' שמעון והרה"ח ר' יעקב נתן אנשין שליט"א, כאשר בלשונם הציורית והמליצית הדגימו בפני כלל הבחורים את השקר והחן האווילי שהשטן וחילותיו מנסים להלביש בניסיונות הדור של הטכנולוגיה, הנגינה, ואלילי הזמר, ואשר באמת אין לו לבחור חיות וסיפוק רק בעבודת ה'.

לאחר תפילת מנחה וארוחת ערב נעמדו כלל הבחורים לתפילת ערבית וספירת העומר, ובזאת מסתיימת לה בהצלחה יום מלא וגדוש בעבודת ה' ברוחניות ובגשמיות.

יום ד תז"מ - כח ניסן

כמעשהו בראשונה, אף היום הקיצו הבחורים בשעת חצות, לכאוב יחד את כאבה של שכינה. ולאחר שיחה מראש החבורה ועבודת ההתבודדות, נעמדו לתפילת שחרית רבתית ברוב עם.

לאחר הפת שחרית ושינת השחרית, התקבצו שוב

להם כל חבורה וחבורה יחד עם ראשי החבורה לשיחה ראשונה של היום מה שפותח סדרת חבורות ושיעורים שינתנו בעזרה"ת במהלך היום. כשעדיין כוכבים מנצנצים ברקיע, מפלסים להם דיבורים לליבם של הבחורים, דיבורים שקטים ושלווים בתבניתם, אך בוערים באש ולהט במהותן.

טרם השיחה הקצרה, משתפכים בניגוני דביקות לבורא כל עולמים, וכידוע כוחו של ניגון יחד ובחבורה לפתוח את הלבבות ולעורר המחשבות... ברן יחד כוכבי בוקר...

לאחר השיחה הקצרה מפלסים להם דרך נחילי בחורים אל עבר השדות הסמוכים, אל היערות והכרמים שנשתבחו בהם מושב יסודות, וכבנים לפני אביהם, שחים הם את אשר על ליבם.

מי יתן לנו אבר כיונה, לחזות במחזה נורא ההוד איך מכל זווית ופינה נשמעים גניחות ויללות באהבה צרופה ודבוקה בק-ל חי. שימני כחותם על ליבך... כי עזה כמוות אהבה...

אשרי הגועים שאלו הם שכניו, מצפים הם בכל מהלך השנה לשעה יוקדת זו. וקודשא בריך הוא ופמליא דיליה שחים ומשתעשעים. בואו ורעו בגנים... הנה תכונה רבתית בפאתי יסודות...

אט אט מתקבצים להם שוב כלל הבחורים אל עבר בית הכנסת, כשהתפילין תחת בית שחיים, להתפלל יחד לק-ל חי... ואני ברוב חסדך אבוא ביתך...

את התפילה בכוח, קשה ובלתי אפשרי לתאר. האש קודש מלהטת כליל את בית התפילה, לא משאירה אף אחד באדישות לנוכח מראה נדיר זה. מאות בחורים עומדים על מקומם, שופכים צקון לחשמ בכוח ובעוז. שעה ארוכה של השתפכות הלב באופן הנעלה ביותר.

לאחר התפילה יוצאים כלל הבחורים בריקוד מלא חיות למשך דקות ארוכות, להודות ולהלל לבורא כל על הזכייה שזכינו.

לאחר סדר לימוד קצר, נוטל הציבור ידיו לסעודת פת שחרית, כל חבורה וחבורה סביב ראשי החבורה. כאשר במהלך הפת שחרית נסובה שיחתם בעבודת ד', ובעניינים העומדים ברומם של עולם.

לאחר הפת שחרית, פורשים הבחורים לחטוף תנומה קצרה לקראת המשכו של היום.

לקראת הצהריים נערך סדר לימוד רבתי, כאשר כל אחד עם לימודיו הקבועים שח ומשתעשע בעומקה של הלכה.

במהלך הסדר הופיע הסופר הנודע הרה"ח ר' ברוך לב שליט"א ונשא בפני הבחורים דיבורים מעוררים ומרתקים מתובלים בסיפורי התקרבות לעורר את הבחורים להידבק בצל הצדיק ולשאוב מלוא חופניים מנהר היוצא מעדן.

לאחר השיחה המופלאה, התכנסו להם שוב כל חבורה וחבורה, יחד עם ראשי החבורה לשיחת חברים ולדיבורים מעוררים כאשר שיחת היום הינה "עצת העצות". כל ראש חבורה בדרכו הוא מפלס דרך

הקשור
העמוק
המתפתח
ביותר
בשבוע זה
בין פרחי
החמד
לראשי
חבורותיהם,
הינו ענין
מרהיב עין
ומשובב
נפש בפני
עצמו. בעין
בוחנת
ניתן לזהות
להיטות
יתירה אחר
כל דיבור
ושיחת
מרעים

ואשר בתורתו של רביה"ק טמונים עצות פלא לכל הלבטים והספיקות של כל אחד ואחד, כך בדברים נפלאים עורר את הבחורים להתחדש שוב בלימוד התורה הזמנית יחד בחבורה, וכאשר הנשמע אח"כ מפי הבחורים הרי שדבריו השאירו רושם עז על לב השומעים.

כאן המקום להודות להרה"ח ר' בנימין שליט"א על פעולותיו הכבירות לחסידי ברסלב בכלל, ולבני קהילתנו בפרט, כאשר כשליח מהיכלו של רביה"ק אץ רץ לגלות יקר תפארת בני הגבירות לעודם ולהמריצם ללקט שושנים מערוגות הבושם של רביה"ק, כאשר בתמיכות הגונות מקים עולה של תורה בלימוד תורה הזמנית במסגרת חבורות האברכים והבחורים ובמבצרי הכללים, אשריו ואשרי חלקו.

בשעות אחר הצהריים הופיעו בפני הבחורים הר"ר פנחס גבאי שליט"א יו"ר דרך צדיקים, והר"ר לוי יצחק גוירץ שליט"א יו"ר נתיבים טורס, אשר ידיהם רב להן זה רבות בשנים בקיום הקיבוץ הקי' בימי ר"ה על ציונו הקי', ובהסדרת רוב ככל

כלל הבחורים לסדר לימוד רבתי, כאשר בסופה הופיע הר"ר יהושע רוטמן שליט"א מבכירי משגיחי וועד הכשרות דעתינו, ובמצגת מרהיבת עין העשיר את ידיעות הבחורים בשדה הכשרות, כאשר בדבריו הוא שם דגש עיקרי על הפן ההלכתי הנוגע למעשה כגון ההיזהרות מתולעים ועוד עניינים שונים שבאופן של ראיית פני הדברים באופן מוחשי נתבחרין הדברים להפליא כמה צריך להיזהר על כשרות המאכלים שיהיה תחת ההשגחה המהודרת דעתנו.

לאחר השיחה המופלאה, התקבצו שוב כל חבורה וחבורה, יחד עם ראשי החבורות, לשיחת חברים מעוררת בעניין ההתבודדות.

לקראת שעות הצהריים הופיע הרה"ח ר' בנימין וויצהנדלר שליט"א יו"ר ארגון תמימי דרך מגדולי תומכי ומעודדי הלימוד הקי' ליקו"מ בעיון בקרב חסידי ברסלב, כאשר בדברים נלהבים וערבים לחיך הלהיב את הבחורים בגודל האוצרות הנוראים שהשאיר לנו רביה"ק בירושה

חבורות הבחורים

שע"י קהילת חסידי ברסלב ירושלים – בית שמש

ימי הספירה - תשפ"ו

בס"ד

הודעה ובקשה

עם עבור עלינו השבוע של התעלות שהתקיימה בקרב בחורי חבורותינו הקי' ברוב עוז ותעצומות ונסכה בכל אחד ואחד מאתנו כוחות נעלים ושגנבים לחזק את בדקי הבית מנסיונות העולם החומרי והבלוי.

ולאור ההתעוררות הכבירה שהיתה בשבוע של התעלות כשבאחד מהימים באו חשובי המשפיעים שליט"א וביחד עם ראשי החבורות שליט"א עוררו ופרשו כשמלה לפני הבחורים היקרים את הסכנות והמכשולות שיכולים להיות בעננים, ויתר ממהצית בחורי החבורות קבלו ע"פ להתנור לגמרי מנגן לתקופות ארוכות ועוד עשרות בחורים שקבלו ע"פ תקנות על הנגן שבו ראשי חבורות הבחורים לדון יחד עם רבני ועד והתקדשותם אודות הנגנים לבחורי החמד דקהילתנו הקי', ואדר ביוזר וליבון הדברים באופן מעמיק הוחלט כלהלן:

א. היות שגם אם הנגן עצמו כשר בתכלית הכשרות ואין בו שום אפשרות מכשול, עדיין רבה בו המכשלה מפני התוכן המרובה והאדיר שיכול הנגן להכיל, והזמן והמוח שהם לוקח מהבחור, ותן להכנס ויהכנס לעמוד על המשמר ולגדור גדר, אי לזאת אם אפשר להתנור לגמרי מהנגן - שלא יהיה לבחור נגן פרטי כלל - כראוי וכיאות לבחורי חמד אנשי הצדיק והולכי אורחותיו אשרי לו ואשרי חלקו.

ב. נגן עם הכשר לכתחילה

החורים שחושבים שלבחור יש צורך בכך, הרשות נתונה להחזיק רק כזה שיש עליו הותמת לכתחילה, בהיות שרק נגנים אלו הם בחזקת שמורים.

ג. נגן עם הכשר לכתחילה מלא

היות שאחד מהבעיות החמורות שיש בנגן הם ע"פ העתקות ואין שום דרך לפקח על נגן שיש בו העתקות לא ע"פ החורים ולא ע"פ החבורות, אי לכך מומלץ ביותר להורים אחראים לקנות נגן לבחור רק עם הכשר של "לכתחילה מלא" שהם שמור ביותר גם מהבעיה של ההעתקות וגם משאר פירושות עד כמה שיד אדם מגעת להציב משמרת למשמרת.

ד. נגן פסול נגן בלי הכשר "לכתחילה" פתוח לכניסה לכל מיני דברים גרושים ביותר רח"ל, ואסור להחזיקו.

ה. נגן עם הכשרים למיניהם כל שאר הכשרים לא ניתן לסמוך עליהם ואכמ"ל.

ו. גם הנגנים שבבית יהיו עם הותמת הכשרות של "לכתחילה מלא" ולא פחות מלכתחילה.

אלו שיש ברשותם נגנים עם הותמת אחידה גם הנקראים כשרים ע"פ החנויות... החכם עיניו בראשו לקיים בכל מאודו למען חינוך ביתו ולרבות נגן חדש עם הותמת הנ"ל

ולעת כזאת לא נצרכה אלא לברכה, שבכותב ההתחזקות לעמוד על המשמר מול ניסיונות הזמן, נוכח לברכה ה' לראות את עמלנו אלו הבנים עולים ומתעלים במעלות הקדושה ועובדים את ה' בתום לב וטוהרה ובעוז ותעצומות להתגבר על הניסיונות ולנצח בהם, ובמהרה יערה הקב"ה רוח מרדה מטרם ויביל הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים בבית משיח צדקנו בעגלה ובזמן קרוב ואנמן.

בברכת התורה
תהלת החבורות

"נייחא למוחי", לשאוב מלוא חופניים כוחות מחודשים לקראת הזמן הבא.

בשעות הערב שבו הבחורים אל עבר מושב יסודות, כאשר מלאים אסמיהם מזן אל זן, ברוחניות ובגשמיות.

ערב שבת קודש תז"מ ל' ניסן - ראש חודש

הנה ימים באים ושבת קודש קרבה ובאה. כאשר בלב הכל מקוננת התשוקה הבה נבעיר את האש של שבת קודש וקדושת צדיק, שהוא שבת דכולא יומא.

לאחר תפילת שחרית לוחטת, עם הלל ומוסף של ראש חודש התכנסו שוב כלל הבחורים לסדר לימוד רבתי, כאשר בסיומה פנה כל אחד לדרכו להכנה דרבה לקראת השבת קודש הממששת ובאה.

הכנה לקראת שבי"ק, הופיע בפני הבחורים אחד מזקני אנשי שלומינו **הרה"ח ר' זאב אטינגר שליט"א**, אשר בדברים מתוקים וערבים לחיך, הפליא לתאר בפני פרחי החמד, סיפורים ועובדות מגדולי העובדים זקני אנשי שלומנו בדור הקודם, ומסדר נסיעתם לציון רביה"ק בשנות מסך הברזל.

לאחר יקיצה מוקדמת בעבודת חצות והתבודדות ותפילת שחרית ברוב עם וסדר לימוד, שמו כלל הבחורים את פעמיהם אל עבר הרי הצפון, כאשר הנסיעה בעצמותה מטרה בפני עצמה היא, לנצל את הזמן ללימודים קבועים ולשיחת חברים.

מחזה מרהיב ומרגין לב הוא לראות כל בחור ובחור עוסק במהלך הנסיעה בלימוד התורה, זה בדף גמי וזה בעמוד היומי בליקוי"מ ובלימוד סדר הלכות בכל יום, והשלישי בשיחת חברים ערה - והכל בשלווה ובדרך ארץ נפלאה.

במהלך הנסיעה על ציונו של התנא רבי ישמעאל כהן גדול, נשמעו דברים לוחטים **מהרה"ח ר' שאול סירוטה שליט"א** כאשר הלהיב את הלבבות לנצל נכונה את העת רצון להעתיר בתחינה ובתחנונים בפני בורא כל לקראת הזמן הקרב ובא ולבל גישן ימינו ושנותינו.

במהלך הנסיעה פקדו כלל הבחורים את ציוניהם של גדולי עולם מצוקי ארץ זיע"א, כמו כן עלו מירונה לעבר אתרא קדישא מירון על ציונו של התנא האלוקי רשב"י.

לאחר שפקדו ציונים קדושים אלו, שמו הבחורים את פעמיהם אל עבר נחלים ואגמים, להרחיב מעט המוח ולעשות

הטיסות לעבר הציון הקי.

במהלך הדברים חשפו לראשונה ידיעות דרמטיות על הנעשה מאחורי הקלעים בכל המערך שבבעלותם, ובפרט על כל הני הרפתקי דעדו עליה ועלייהו במהלך השנים האחרונות בצל המלחמה הממושכת, כמו כן עוררו את הקהל להעתיר בתפילה ותחנונים שישתברו כל המניעות ומסכי הברזל.

במהלכן של דברים ניאותר להשיב דבר דיבור על אופניו, על כל השאלות וההתעניינות שהופנו אליהם, כאשר מלב כל ניכרת ההערכה עצומה על פעלם לאנשי שלומנו בכלל, ועל בני קהילתנו בפרט.

לאחר תפילת מנחה וארוחת ערב, נעמדו כלל הבחורים לתפילת ערבית וספירת העומר רבתית ברוב עם.

יום ה' תז"מ - כט ניסן יום הנסיעה

כבכל השנים האחרונות, גם השנה התקיימה הנסיעה הרבתית אל עבר הציונים הקי של התנאים והאמוראים בהרי הגליל, לשפוך צקון לחשם לקראת הזמן הקרב ובא.

וקווי ה' יחליפו כח...

בדרכי ההתבודדות להסתכל על עצמינו בנקודות טובות ולא לייחס עבודתינו בייחס לחבירינו, אלא שלכל אחד ואחד יש את הנקודות טובות שלו.

לאחר ריקודי עוז וברכת המזון פנו הבחורים לשינה בשבת תענוג ולאחריה הוכן לפניהם בחדר האוכל מטעמים ומעדנים לענג את השבת, כאשר בסיימה התקיימה גם חבורות יחד עם ראשי החבורות.

שיאה של השבוע של התעלות הינה ללא ספק עת רעווא דרעווין בה כלל הרצונות והמאוויים נתבטלים כליל וכל חפץ ורצון הוא רק להיכלל ולהיתדבק בו ית' בחד קטירא, כאשר לאחר הזמירות וניגוני הכיסופים נשמעו דבריו הלהטיים של **ראש החבורות הרה"ח ר' שאול סירוטה שליט"א** אשר בקול בוכים עורר את כלל פרחי החמד לנצל את ימיהם נכונה לבל יישנו ימיהם בגינוני חן של שקר, ואשר אין כוחינו אלא בפינו לשוח ולהתבודד לפני בוראינו בכל יום, ואשר למרות שהפה והלב סתומים וחוץ מגניחות והברות אין יוצאין מאומה, עם כל זה צריכים להאמין ששעה קדושה זו היא תיקון נפשינו, ואין הדבר תלוי כלל בתבערת הלב.

קשה לתאר את ההתרוממות וההתעלות של כלל הבחורים לאחר הדברים הבורעים כמש"כ, כאשר בהחלטה נחושה קיבלו עליהם לקחת את כלל הכלים והיסודות שהטביעו בהם במהלך שבוע עילאי זה וליישם למעשה, ובריקוד אש קודש פצחו בניגוני וטהר ליבנו לעבדך באמת ואשרינו על נועם גורלינו.

האור והנועם עדיין מלווים נאמנה את כלל הבחורים. רבים מעידים כי זה להם ימים שהוארו באור יקרות ובכוחות מחודשים בעבודת ה' להמשיך ולהתחדש מידי יום מחד ימים נעלים אלו.

האור והלהט מפעפעים ויוקדים בכל ימות השנה. היסודות שהושתתו בליבות הבחורים הינם דברים שמשפיעים רבות בהמשכו של החיים. יבואו ויעידו כל הנ"ל אברכים בני עליה אשר בעיניים נוצצות ובכיסופים עלאיים ימקדו את מבטם לעבר ימים אלו באמרם - אלו קירבוני לאור האורות...

לכה דודי לקראת כלל

ליל שבת קודש

היכל בית המדרש התמלא באחת במאות פרחי החמד, יחד עם ראשי החבורות, מלובשים בבגדי שבת, ונדמה כאילו פנים חדשות באו לכאן.

רטט חלף בקהל כשהחזן החל ב"הודו לה' כי טוב", וכאילו מבשר בקולו כי הנה שבת קודש פורשת את כנפיה. את קבלת שבת החלו בזמן פלג המנחה, כשכל היכל בית המדרש עולה ומתעלה טפחיים מעל הקרקע. הרוחות כמרקחה בשלהבת אש קודש. לפני קבלת שבת פתח בדברים הרה"ח ר' **אברהם שמואל קורנבליט שליט"א**, כאשר בדברים נלהבים, עורר את הלבבות על רום קדושת שבת הנחגגת בחבורה, אשר מעלתה לאין ערוך גבוהה יותר.

לאחר התפילה הסבו יחד כלל הבחורים לסעודת שבת רבתית, כאשר הזמירות והריקודים נערכו באופן נשגב ביותר.

במהלך הסעודה נשמעו דברים מפי הרה"ח ר' **שמואל ברוך פילמר שליט"א** במשנתו של צדיק, ומיד לאחר מכן פצחו בריקודי אש קודש ל-קל אשר שבת ברא.

בסיום הסעודה פנו כל חבורה וחבורה יחד עם ראשי החבורה לשבת אחים בהתעוררות והתרוממות עילאית ולשיחת חברים נשגבה בשילוב זמירות ושירים מנועים קדושת שבת, כאשר בחלק מהחבורות נתארכו הדברים עד לשעות הקטנות של ליל שבת קודש.

מזמור שיר ליום השבת

צפרא דשבתא

הזרזים השכימו קום בכדי לערוך את ההתבודדות מיד בבוקרו של יום, והשאר קמו זמן קצר אח"כ לתפילת שחרית של צפרא דשבתא.

התפילה להטה בעילאיות יתירה, כל חלק וחלק מהתפילה עם האור המיוחד לה. "הנשמת" "הקדושה" "ההלל של ריח" ותפילת המוסף, הכל בלהט אש קודש ובנועם.

לאחר סיום תפילת מוסף הסבו יחד לסעודת צפרא דשבתא באהבה ואחוה כמעשה בראשונה, כאשר במהלך הסעודה נשמעו דברים נלהבים מהרה"ח ר' **משה ריינער שליט"א** דברי התעוררות והתחזקות בחן מיוחד כמעשה מזבוב ועכביש שבספיק סיפורי מעשיות, כאשר בדברי פי חן מעורר את הלבבות

